

havde man ikke været vildfarende; saa havde man vidst, hvad man skulde gøre, hvad man havde lovet at gøre, og hvad der var det forsigtigste at gøre, og saa var Tiden ikke misbrugt, thi saa var den Tid ikke gaaet, da den Sikring, som skulde finde Sted, kunde finde Sted i Løbet af dette Aar, saa at man med glad Hjerte kunde gaa Vinteren i Møde uden Frygt for dens Storme og Elendigheder. Nu er Forholdet et helt andet. Den højtærede Trafikminister holdt denne Betænkning tilbage og nedsatte en Overkommission, som jeg vil kalde den; i Folketinget er den bleven kaldt for 2 Gange 24 Timers-Kommissionen, men jeg tror, at man med en vis Ret kan kalde den Overkommissionen, og jeg støtter mig paa et Ord, jeg opsnappede under den højtærede Ministers Foredrag, idet han kaldte den en Kommission af virkelig anerkendt sagkyndige. Jeg kan i alt Fald ikke tænke mig, at nogen derved har villet sige, at Vandbygningsvæsenets Ingeniører ikke skulde være virkelig anerkendt sagkyndige, men jeg vil have den mildnende Opfattelse, at den højtærede Minister blot har villet pynte paa denne Kommission. Fordi han nu har opfundet den, har han villet give den et overmaade smukt Navn, men jeg kan i alt Fald ikke tænke mig, at der er nogen som helst Berettigelse til at fremhæve denne Kommissions Sagkyndighed paa Bekostning af de i Ringkøbing Fjord husvante Ingeniører, som have ført Tilsynet med Fjorden i adskillige Aar. Jeg mener ikke, det skal være dem til Forklejnelse, at Kommissionen blev nedsat, og den nu kaldes en Kommission af virkelig anerkendt sagkyndige.

Hvilket Resultat kommer nu denne nye Overkommission til? Ja, den afgav jo ogsaa en Betænkning, og det gjorde den mærkværdig hurtigt. I denne Betænkning findes det Ord „enstemmig“, jeg tror 2 Gange. Men Ministeren maa have opdaget, at det ikke var helt godt bevent med denne Enstemmighed, for han har saa forlangt en Erklæring af dem. Denne er afgiven den 14. Marts 1912, og heri giver den en anden Forklaring, der for en Del lyder saaledes: „Samtlige Kommissionens Medlemmer have den Overbevisning, at den nuværende Tilstand med den Udvi-

delse, Udløbet efterhaanden har faaet, rummer en saa stor Fare ikke blot for Tab af store økonomiske Værdier, men ogsaa for Tab af Menneskeliv, at Kommissionen ikke vil dele Ansvar for, at der ikke snarest muligt gøres, hvad der kan, for at skabe mere betryggende Forhold. Indenfor Kommissionen er der forskellige Meninger om, hvilke Foranstaltninger der bør foreslaas for at hidføre den bedst mulige Løsning af Spørgsmaalet om et Udløb fra Ringkøbing Fjord til Vesterhavet. . . . . Nogle af Kommissionens Medlemmer nære den Anskuelse, at et Udløb ved Hvide Sande under den foreliggende Situation bør opretholdes, dog i tilbørlig indsnævret og sikret Skikkelse . . . . . andre af Medlemmerne tør vel ikke benægte Muligheden af, at en tilfredsstillende Ordning kan hidføres ved at bevare et saadant indsnævret og sikret Udløb ved Hvide Sande, men de maa foreløbig stille sig tvivlende i saa Henseende.“ Det er altsaa smaat bevendt med Enigheden og Enstemmigheden i denne Kommission, og det med god Grund, fordi det Standpunkt, som Ingeniørkommissionen havde taget, er det eneste virkelig holdbare, og der sad i Overkommissionen to af Ingeniørkommissionens Medlemmer, der naturligvis have fastholdt deres Standpunkt, som i Virkeligheden er et andet end det, visse andre Medlemmer af Overkommissionen havde. Jeg har naturligvis søgt at skaffe mig Kundskab om dette ved at tale med de forskellige af disse Kommissionsmedlemmer, som jeg kender, og jeg har ogsaa faaet noget Indseende i Spørgsmaalet; og nu forstaar jeg for min Del, hvordan det er gaaet til, men Berettigelse til at opgive det her har jeg naturligvis ikke, og derfor skal jeg afholde mig derfra. Jeg staar blot kritisk overfor Overkommissionens Arbejde af den Grund, jeg har nævnt, og af en anden Grund. Et af dens Medlemmer, og det ikke det mindst betydelige Medlem, har til mig udtalt, at det var en Selvfølgelighed — derfor tør jeg godt nævne dette her —, at Udløbet ved Hvide Sande, om man opretholder det, maa befæstes mod Havet, og da det er in confesso fra den store Havnekommissions Tid, at en Befæstelse mod Havet af en Gennemgravning ved Holmlands Klit koster